

Школа Добра і Зла. Єдиний Істинний король (кн. 6)

КУПИТИ

Про книгу

Остання шоста книжка серії «Школа Добра і Зла» розставить всі крапки над «і». Останній бій відбудеться між Тедросом і Джапетом, Левом і Змієм. Настав час дізнатися, кому підкориться Камелот і Нескінченні Ліси, кого обере Екскалібур та кому дістанеться корона! Виграє лише істинний син легендарного Артура. Приготуйтеся до Кінця кінців.

БЕСТСЕЛЕР «NEW YORK TIMES»

ЗОМАН ЧЕЙНАНІ

Зоман Чейнані
ШКОЛА ДОБРА І ЗЛА. ЄДИНИЙ ІСТИННИЙ КОРОЛЬ

Серія «Школа Добра і Зла»

Вперше опубліковано за домовленістю з HarperCollins Publishers у
Сполучених Штатах Америки у 2020 році під оригінальною назвою
The School Of Good And Evil #6: One True King.

Усі права застережено.

*Остання шоста книжка серії «Школа Добра і Зла» розставить
всі крапки над «і». Останній бій відбудеться між Тедросом і
Джапетом, Левом і Змієм. Настав час дізнатися, кому підкориться
Камелот і Нескінченні Ліси, кого обере Екскалібур та кому
дістанеться корона! Виграє лише істинний син легендарного Артура.
Приготуйтеся до Кінця кінців.*

The School for Good and Evil #6: One True King
Text copyright © 2020 by Soman Chainani
Illustrations copyright © 2020 by Lacopo Bruno
© Маруніч Т. В., переклад, 2021
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2022

У вічній хащі лісовій,
там Школа є Добра і Зла.
Немов близнючки, вежі дві
Звелись у небо спроквола.
Одна для чистих і святих,
Для нечестивців друга Школа.
Якщо тікати здумав ти —
Не мрій, не вирвешся ніколи.
Та вихід є один — будь ласка:
Зумій зануритись у казку.

1

КОВЕН

Зіпсована цукерка

Деякі казки зіпсовані від початку. Деякі казки прогнилі наскрізь. От як та, що вбила мою матір», — думала Естер, продираючись крізь темний ліс. Мама жила, нікого не чіпала, коли два юних вандали прогризли діру у її даху. Естер саме спала у своєму ліжечку, прокинулася і побачила двох жахливих щокатих дітлахів, мармизи яких були вимазані цукерками і обліплені крихтами. Замазури лише раз подивилися на дитину, яку щойно осиротили, і боягузливо дременули, залишаючи по собі зруйновані дім та сім'ю. А їх за це ще й

винагородили, привітали як легендарних героїв, тимчасом як її мати згоріла у печі. Відтоді, коли Естер бачила несправедливість, коли казка йшла не так, молода відьма відчувала нудотний, кислий сморід зіпсованих цукерок.

Ось як зараз.

Казка, про яку йшлося, була короткою, простим викладенням факту, але все тіло Естер наїжалося, як у кішки, оточеної зміями. Відьма не знала, як давно казка висіла там, високо над Нескінченними Лісами. Вирушивши з Гномленду, вони кілька днів подорожували під землею, і, коли вийшли на поверхню, повідомлення Левогрива вже чекало.

Весілля короля Ріана і принцеси Софі
відбудеться, як і було заплановано,
у суботу, надвечір, у замку Камелота.
Запрошуються всі громадяни Лісів.

Воно було написане золотом на тлі хмар, як і інші повідомлення короля Ріана. Нинішній король був беззастережним брехуном, а кожна його заява — пасткою. Але це повідомлення не мало нічого спільного з іншими пишномовними заявами. Ця була простою, лаконічною... і якоюсь слизькою. Хоча Естер не могла вловити суть підступу...

Біля відьми з'явилася тінь.

— Це нерозважливо, Естер. Потрібно повернутися назад негайно, — сказала Анаділь (на ній був чорний каптур, який приховував біле волосся та червоні очі подруги-відьми). — Софі нас зрадила. Вона одружиться з Ріаном, щойно сонце скотиться до схилу. Сьогодні ввечері. Саме про це йдеться у повідомленні. А сонце ось-ось сяде. Або ми повернемося до Камелота і зупинимо це весілля, або ми всі загинемо.

Естер проігнорувала сказане, вгледівши вогні Борна Корік попереду. Щойно вони зайдуть до цього нового королівства, муситимуть стерегтися: як і всі мешканці Лісів, громадяни Борна Корік полюють на учнів Школи Добра і Зла.

Поруч лягла ще одна тінь...

— Ані має рацію, — долучилася до розмови Дот, також загорнута у чорне. — До того ж ми однаково не дістанемося тих печер — це

неможливо. Але якщо повернемося зараз, зможемо пробратися на потяг Квітника до Воронячої луки. Так ми встигнемо повернутися до Камелота вчасно, аби зупинити весілля...

— І покинути Мерліна? — звела брови Естер. — Різник дав нам завдання. Врятувати чарівника з Печер Часу. Врятувати нашу найпотужнішу зброю. Весілля — це не наша місія. Софі — не наша місія. Мерлін — наша місія. А якщо й існує річ, у якій наш ковен непохитний, — то це дотримання обіцянки.

Вона рушила вперед, але Анаділь заступила їй шлях.

— Наша обіцянка не матиме сенсу, якщо Ріан стане Єдиним Істинним Королем! — промовила відьма, збліднувши. — Йому потрібні дві речі. Змусити усіх очільників ста королівств спалити свої каблучки. І одружитися з Софі, щоб вона стала його королевою. Отримавши і те й інше, він зможе претендувати на владу Казкаря. Якщо весілля призначено надвечір, це означає, що всі каблучки вже знищено! Одруження Ріана з Софі — останній крок. Саме про це Софі сказала нам у Гномленді. Щойно вона стане королевою Ріана, Левогрив стане Казкарем. Ріан зможе написати все що захоче, і це здійсниться! Він зможе стирати королівства, вбивати наших друзів, знищити нас змахом пера! Наша казка закінчиться...

— Усі каблучки не можуть зникнути, тому що Ноттінгем досі зберігає свою. Батько Дот досі зберігає свою, — холодно зауважила Естер. — Шериф не спалить свою каблучку задля короля Ріана. Він ненавидить його більше, ніж ми. Навіть якщо Шериф помре, його перстень перейде Дот. А ми зробимо будь-що, аби захистити Дот та її каблучку. Так само, як ми зробимо все для Мерліна.

Естер проштовхнулася повз подруг, нижче натягуючи каптур.

— Ти не розумієш? Софі одружується з ним! — вигукнула Анаділь. — А якщо йдеться про те, аби врятувати себе чи стати королевою Камелота...

— Ти справді думаєш, що Софі одружиться з Ріаном? — запитала Естер. — Після того, як допомогла нам втекти від нього?

— Так написав Ріан! — не вгавала Дот. — Так кажуть його слова!

— Його слова! — повторила Естер, вдивляючись у небо. — У цьому повідомленні є щось підозріле. І поки я не зрозумію, що саме, ми триматимемося нашого плану. До того ж, якщо я щось і знаю про

Софі, це те, що вона — відьма. Найкраща за всіх нас. Я певна, що вона тримає короля саме там, де їй потрібно.

— Естер, сонце сяде за годину... — продовжила суперечку Анаділь.

— Це додатковий привід якнайшвидше знайти Мерліна. Це наш найкращий шанс перемогти Ріана. Ось чому Ріан полонив його у Печерах.

— Але чому він просто не вбив Мерліна? З того, що ми знаємо, Мерлін або вже помер, або використав своє Бажання чарівника. І ми полюємо на примар, ризикуючи всі померти.

— Бажання чарівника? — повторила Дот. — Те саме бажання, яке загадують у печері Аладдіна?

— Це Бажання джина, ідіотко. Недарма ти пасла задніх на уроках Лессо, — буркнула Анаділь. — У кожного чарівника є єдине бажання. Вони використовують це Бажання чарівника, щоб вибрати, як і коли померти...

— Мерлін у жодному разі не скористається своїм бажанням, поки ми всі у небезпеці, — відмахнулася Естер, наближаючись до воріт Борна Корік. — Мерлін там. І йому потрібна наша допомога.

— Ти втратила глузд, Естер. Нехай і так. Скажімо, він і справді у цих Печерах, — погодилася Анаділь. — Але ж Печери Часу — то часові пастки. Провівши в них навіть декілька секунд, ти виходиш старшим на кілька років. А Мерлін провів там тижні.

— Тоді повертайтеся без мене, — кинула Естер, проходячи у ворота...

Вона рвучко зупинилася.

Анаділь і Дот теж.

Лісова підстилка зникла, натомість з'явилося небо. Відьми тепер стояли не на ґрунтовій стежці — під ногами були сутінки, полотно з фіолетового та рожевого. Повідомлення Левогрива перемістилося згори їм під ноги, вказуючи шлях уперед. Кожна золота буква була розміром з будинок, висічений під їхніми черевиками, оголошення про весілля короля Ріана тепер стало дорогою.

Відьми ступали по напису, приголомшено припинившись, Естер знову відчула запах зіпсованої цукерки, вона опустила очі, шукаючи у словах Ріана гниль...

— Естер? — промовила Дот, зиркаючи вгору.

Естер кліпнула.

Не лише небо опинилося під ногами.

Все королівство Борна Корік було догори дригом.

Вона чула про цю країну навпаки, де світ стоїть на голові. Але побачити це на власні очі! Тут твердь виднілася високо у небі, земляною стелею, а небо містилося там, де мала бути земля. Фіолетові бобові стебла росли вниз із земляного даху, тягнулися до рівної підлоги хмар.

Між бобових стебел розташувалися перевернуті котеджі, мешканці всередині разом із меблями та крамом також ходили догори дригом, вільні від законів гравітації. Драбини і мотузки з фіолетових пагонів зв'язували бобові стебла, немов дороги, разом із перекинутим квітковим мостом, вони вели на головну площу містечка. Відьми рухались до цього жвавого майдану з рядами перевернутих магазинів, побудованих між величезними статуями, що звисали згори вниз. Королівські статуї (тепер Естер роздивилася, що це кам'яні голови короля Борна Корік, королеви та їхніх нащадків) тягнулися до небодолу, ноги статуй височіли над королівством. Зблизька Естер помітила, що ліпні обличчя короля і королеви напрочуд молоді. Майже так само, як і їхніх дітей.

— Моторошно, — пробурмотіла Анаділь.

Поки люди нагорі метушилися, ходячи догори дригом, дві відьми сховалися у тіні статуй.

— Естер, нас помітять. Ми єдині тут неперевернуті. А ще — Печери мають бути оточені отруйним морем. Я не бачу води, не кажучи вже про море, а ти?

— Мабуть, воно далі, за цим усім, — сказала Естер; вона стала навшпиньки, але попереду виднілися лише крамниці й статуї. — Ми маємо прокрастись так, аби ніхто нас не викрив.

— А потім перетнути отруйне море, яке ми навіть не можемо знайти, — додала Анаділь. — Мовчу вже про проникнення в прокляті Печери.

— От якби у тебе були твої щури для розвідки, з тебе був би зиск, а так ти як тягар, — сказала Естер.

— Один загинув. Другий десь зник. Але третій знайшов Мерліна і повідомив Даві, де той є. Тож ми тут саме через мого щура. Тож з кого є зиск? — відрізала Ані.

Естер уже просувалася вперед, прослизаючи між поверхами перевернутих вітрин. У «Батонах Борна» покупці, ходячи догори дригом, наповнювали візки багетами, бріюшами та перевернутими тортами, у той час як всередині «Косих кравців» юрма пурпурових метеликів у очікуванні покупців літала, поправляючи одяг на перевернутих стійках. Поряд, у «Салоні Сільви», у перевернутих кріслах сиділи чоловіки та жінки, вони переглядали газети, поки літаючі сільфи стригли їм волосся, у жодного з відвідувачів не було анінайменших набряків, ніби їхні тіла народилися, щоб жити в неправильному положенні.

— Хіба світ ще недостатньо перевернувся, щоб дійсно бути догори дригом? — здивувалася Анаділь.

— Можливо, так вони бачать все чіткіше, — припустила Естер.

— Ем, я би сказала, що ці так само сліпі, як і інші, — промовила Анаділь.

Естер простежила за поглядом подруги, спрямованим на театр із куполом, який звисав з кінця фіолетового бобового стебла, немов різдвяна прикраса — «Баня Борна», повідомляв напис, — купол був перевернутий і повнісінький людей, що, сидячи головою вниз, дивилися чарівновіщення коронації короля Ріана, що відтворювалося у примарному сірому світлі. Чарівновіщення показувало знайому сцену: Ріан стискав Софі, свою принцесу, одягнену в елегантну сукню з воланами. Глядачі ловили кожне слово короля, а тим часом перевернуті продавці торгували сувенірами із Левом: кухлями, сорочками, капелюхами, значками...

— Оце вони так розважаються? Знову і знову передивляються коронацію цього покидька? — запитала Естер; з цієї відстані їй не було чутно промови Ріана.

— Можливо, повторюють щогодини, — припустила Анаділь; вона нахилила голову, аби краще розгледіти. — Однак дивно. Я не пам'ятаю, щоб коронацію записували.

Повз, дорогою у небі, пройшла коричневошкіра сім'я у барвистих шатах; так само, як відьми, вони задерли голови на «Баню Борна» та решту перевернутого королівства. «Туристи з Друпаті», — подумала Естер; вона й Ані вичавили усмішки, а родина всміхнулася у відповідь, а потім із подивом подивилася на Дот. Дот, причаївшись позаду,

похмуро смоктала листя винограду, яке сяючим пальцем перетворила на шоколад.

— Люди помітять твоє сяйво! — зашипіла Естер, затягуючи Дот у затінок. — І припини дутись!

— Таке діло... щодо твоїх слів, — почала Дот. — Якщо тато помре, каблучка Ноттінгему не дістанеться мені. Він змінив заповіт, коли я звільнила Робіна Гуда. І не думаю, що він змінив його назад. — Вона перетворила на шоколад іще один листок, сяючий палець тремтів. — Якщо Ріан одружується із Софі, можливо, Ріану же отримав татову каблучку. Через мене. Бо тато не довіряв мені у цій справі. Що означає, через мене тато може... може...

Уперше холодний погляд Естер потеплішав.

— Наш ковен так не думає, — промовила Естер, вона накрила долонею сяйво Дот, придушивши його. — Зосередьтеся на всьому, що ми вже зробили, аби дістатися сюди. Вовки не допомогли б нам, якби ти не підкупила їх шоколадним снігом. Той чарівний килим не допоміг би нам пробратися тунелями, якби Ані не пригрозила йому розпускарським заклинанням. Ми досі живі, Дот. Ми майже знайшли Мерліна. Хай що твій батько думав про тебе, коли змінював заповіт, зараз він змінив думку. Він любить тебе, Дот. Достатньо, аби об'єднати зусилля з Робіном Гудом — його Супротивником, — аби захистити тебе. Хай де він є, він хотів би, щоб ти закінчила нашу місію.

Дот трохи подумала, дивлячись на своє взуття, а потім глибоко вдихнула і викинула шоколад.

— Щоб ви знали, я досі вважаю, що Софі повернулася до Ріана. Саме про це говориться в повідомленні. Так само, як колись вона повернулася до Рафала. Бо коли Софі проводить забагато часу біля Агати і Тедроса, вона починає заздрити, впадає у відчай і закінчує тим, що цілується з першим-ліпшим хлопцем, який кличе її, навіть якщо то брехлива, кровожерна свиня.

— Могло бути й гірше, — зауважила Естер. — Вона могла поцілувати Змія.

Дот чмихнула.

Площею подув холодний вітерець, відьми щільніше закуталися у мантиї, а чарівновіщання під куполом збрижалося.

Аж раптом Естер дещо відчула у цьому вітрі... воно змусило її м'язи напружитися, а демона завовтузитися...

— Море, — промовила вона, обертаючись до подруг. — Воно близько.

Відьма повела свій ковен уперед. Три дівчини ступали по сутеніючому небодолу, схожі на кажанів, обережно, щоб уникнути світла перевернутих ліхтарів, які іскрилися уздовж бобових стебел. Естер вела ковен повз «Баню Борна», слухаючи, як голос Ріана стає дедалі голоснішим, а солоний запах моря обпікав все дужче й дужче...

— Чекай-но! Погляньте на її сукню! — вигукнула Дот.

— Тс-с! — прошепотіла Ані.

— Але це не та сукня, що була на Софі під час коронації Ріана, — наполягала Дот. — Ви певні, що це повтор?

Естер завмерла.

Анаділь теж.

Вони одночасно підвели голови, вивчаючи перевернуте чарівновіщання, Ріана і Софі показали крупним планом, фігури короля та принцеси були напівпрозорі.

— Громадяни Лісів, я не очікував, що такий день, як цей, настане. Сьогодні вранці я дізнався, що Джапет із Лисячого лісу, мій брат, мій васал, був у змові з Тедросом та Агатою, змові проти мого престолу, — говорив Ріан. — Я гадав, що брат — Орел для мого Лева. Натомість він був просто ще одним Змієм. Проте Лев завжди перемагає. На той час, коли ви дивитиметеся це чарівновіщання, Джапета буде зачинено у підземеллі, і ви ніколи більше його не побачите. Наші Ліси перебувають в облозі заколотників, і навіть найріднішим людям не можна довіряти. Я один можу захистити нас. Я один покараю наших ворогів. Я один захищатиму наші Ліси.

— Дот має рацію. Це не коронація, — промовила Анаділь. — Це відбувається... зараз.

— Ланца-дриця, Змій у темниці, — проспівала Дот. — Ну, хоч щось Ріан зробив правильно.

Але Естер продовжувала вдивлятися у короля — холод його голосу, порожнеча в очах... Тремтіння ниток на кітелі нагадувало луску, що ворухиться... Поруч із ним порожньо посміхалася Софі, схожа на маріонетку, яку смикають за мотузки. Король обійняв її міцніше.

— Одначе зрадник не може завадити нашому королівству отримати славу, — продовжував він. — І хоч я втратив васала,

незабаром здобуду королеву. Весілля з моєю справжньою коханою відбудеться за розкладом, і ми будемо чарівновіщати його, аби церемонію побачили всі Ліси. Я вам обіцяю. І коли ми з Софі об'єднаємося, все в нашому світі стане можливим.

Він подивився на Софі, яка з бездоганною усмішкою звернулася просто у чарівновіщання.

— Хай живе Лев! — проголосила вона. — Хай живе Єдиний Істинний Король!

Сцена застигла на їхньому зображенні, потім зверху з'явився чарівний напис:

ВЕСІЛЛЯ
КОРОЛЯ РІАНА І ПРИНЦЕСИ СОФІ
Пряме чарівновіщання почнеться за 30
хвилин.

— Дивися, ми мали рацію! — прошепотіла Дот Анаділь. — Софі одружується з Ріаном!

Але Естер не зводила очей із застиглого зображення Ріана, вдивляючись у чорні діри його зіниць, зміїні вигини губ... Естер повільно перевела погляд на Софі, затиснутої у його обіймах: світло в її очах згасло, відьма у ній померла.

Раптом Естер знову відчула той запах.

Кисла, нудотна гниль переповнила її.

Зіпсована цукерка.

— Змій став Левом... Лев — Змієм... — повільно второпала Естер.

Анаділь насупилася:

— Естер?

— Що таке? — запитала Дот.

Татуйована відьма повернулася до них із блідим обличчям.

— Цей світ дійсно перевернувся догори дригом.

Дівчина без минулого

Софі більше не прагнула вбити юнака, з яким ось-ось мала одружитися. Також вона не могла зрозуміти швидкоплинну думку, чому взагалі має його вбивати. Вона ж бачила, що він чудовий, красномовний і впевнений, як і належить королю.

А незабаром вона стане його королевою. Королевою.

Насправді Софі геть не розуміла, як це сталося. Минуле було тепер нечітким, її спогади невловимими. Будь-які спроби проникнути в них викликали пронизливий головний біль,

ніби мозок проймав залізний спис, а щойно дівчина поверталася до теперішнього, біль минав, неначе вона народилася саме цієї секунди, знову, знову і знову. Намагання пригадати, чому вона опинилася у цій ситуації — дівчиною без минулого, — лише спричиняло сильніший біль, і невдовзі Софі облишила спроби щось згадати.

Все, що вона знала, — вона прокинулась у цій білосніжній сукні, і сьогодні ввечері вона одружиться з королем Ріаном, Левом Камелота, хранителем Левогрива і рятівником Нескінченних Лісів. Вона ще не мала інтимних зустрічей зі своїм судженим. Єдиним часом, проведеним разом, був запис того чарівновіщання, за яким вона щосили намагалася стежити... там ішлося щось про брата, який виявився зрадником, та заколотників у Лісах. Запис закінчився її обіцянкою вірності Леву, її майбутньому чоловіку, як він їй і наказав... Але навіть так Софі знала, що кохає Ріана, тілом і душею. Сидіти поруч із ним, вдихати його морозний запах і грітися у сяйві його засмаги було майже бездоганно. Коли чарівновіщання закінчилося, він попестив її щоку холодними пальцями і подарував зміїну посмішку:

— Побачимося біля вівтаря, моя люба.

Серце Софі затремтіло, неначе ті слова промовив її казковий принц.

«Будь-яка дівчина помре, щоб опинитися на моєму місці», — думала Софі просто зараз, припудрюючи ніс у будуарі королеви та роздивляючись у дзеркалі корону із золотих кіс і примхливу білу сукню, яка закривала майже кожен дюйм її шкіри. Дівчина гадки не мала, звідки взялася ця сукня або хто її зробив, але тепер, коли вона планувала зустрітися із пресою всіх Лісів і відповісти на запитання щодо весілля, Софі хотілося, аби сукня була більш витонченою... бретельки замість рукавів або трохи кольору навколо талії...

Сукня одразу змінила форму, ніби її думки були наказом, рукава зібралися у тонкі смужки на плечах, а поперек стегон промайнув блакитний спалах, утворюючи пояс із шовкових метеликів. Софі майже не здивувалася. Хоча це було вкрай дивно, але чомусь чарівна сукня не була несподіванкою, ніби таке вже траплялося раніше, але Софі не пам'ятала коли. Вона зазирнула у власні очі у дзеркалі і побачила спалах іскри, смарагдовий блиск, немов світло в тунелі... А потім він зник так само швидко, як з'явився.

— Преса чекає на вас, принцесо, — почувся голос.

Софі розвернулася до капітана варті, що стояв біля дверей до її спальні, золотий його мундира було заплямоване висохлою кров'ю. Кей (так він назвався, коли розбудив її від сну) був невимовно гарний, з яструбиними очима та квадратним підборіддям, але з похмурим, змученим виразом, наче виснажений примарою.

Вони рушили до бальної зали, Кей не відставав ані на крок. Софі помітила, як він глипає на неї, немовби чекаючи, що вона ось-ось щось скаже йому. Наче вони мали спільну таємницю. Через це Софі почувалася незатишно.

Перед ними вискочив рябий охоронець із рідким волоссям:

— Кеп, мапа у Палаті мап згоріла вщент — та, що із заколотниками!

Кей стиснув зуби.

— Це може бути одна з покоївок чи кухарок. Я допитаю їх.

— Але то була мапа короля! Може, я маю доповісти йому...

— Повернися на свій пост, — наказав капітан і повів Софі повз нього.

Софі була збентежена цією справою із мапами, але хай там що, через це Кей став ще більш кислим, ніж раніше.

Він помітив, що Софі дивиться на нього.

Вперше обличчя Кея змінилося, поступившись різкому погляду, який, здавалося, свердлив її мозок...

— Ти там? — прошепотів він.

Софі вдивилася у його великі темні очі... потім вирвалася з цього трансу.

— Звісно, я тут! Де ще я маю бути? — огризнулася вона. — І припини супитися і кидати на мене дивні погляди. Ти капітан варті. Новий васал короля. Поводься відповідно, або я скажу королю, щоб він знайшов іншого.

Кей заціпенів.

— Так, принцесо.

— Добре, — буркнула Софі. — І почисти мундир, якщо ти в ньому ходиш. Єдина причина хизуватися своєю кров'ю як частиною форми, — це якщо у замку станеться спроба перевороту.

— Кров належить Ріану, — промовив Кей.

— Перепрошую? — запитала Софі, зупиняючись.

— Це кров Ріана, — повторив Кей, він знову свердлив її поглядом.

— Тоді люб'язно поверни йому її, — вигукнула Софі і попливла вперед.

Вона посміхнулася, її біла сукня роздулася, немов пір'я павича.

Ріан пишатиметься нею.

Вона вже вживалася у роль його королеви.

— Принцесо Софі, якою була ваша реакція на ув'язнення брата короля? — запитав репортер з блакитним волоссям, його бейдж сповіщав, що це репортер з «Пустотливих новин». — Ви впевнені, що всіх зрадників вигнали з королівства?

— Я ледь знала Ріанового брата, — відповіла Софі, величаючись на піднесеному троні під масивною головою Лева. — І я повністю довіряю королю Ріану у справі захисту Камелота й Лісів. Тепер, якщо ви не проти, я тут, щоб відповісти на ваші запитання про сьогоднішнє весілля. Це все, про що я хочу говорити. Решту залишаю королю.

Поки репортери, що напхалися до Блакитної бальної зали, вигукували наступне запитання — «Принцеса Софі! Принцеса Софі!» — дівчина кинула погляд на двох однакових жінок, що ховалися у затінку позаду. Ті, босі й одягнені в лавандові вбрання, подарували їй різкий схвальний кивок. Високочолі і довгоносі, вони однаково радісно усміхалися, наче все йшло за планом.

«Сестри Містраль», — назвали вони себе, коли інструктували її, перш ніж впустити журналістів («Просто дайте відповіді на їхні запитання», — сказала та, що назвалася Алпою. «Все відбудеться само по собі», — промовила інша, на ім'я Омеїда).

Крізь гамір прорвався голос репортера:

— А як щодо доказів того, що король Ріан заручився підтримкою Королівської Ради, аби позбутися влади Казкаря? — поцікавився чоловік із «Лиходійського дайджесту з Нижнього лісу». — Згідно з нашими звітами, минулого тижня 99 зі 100 королівств-засновників знищили каблучки, і ці лідери відмовились від Казкаря, присягнувши на вірність королю Ріану. Чи король Ріан вірить у легенду про Єдиного Істинного Короля? Чи він вимагатиме собі повноважень Казкаря? Це тому королівства сплячуть свої персні заради нього?

— Вже очевидно, що Перо підвело наші Ліси, — відповіла Софі, а репортери почали квапливо записувати. — Казкар повинен розповідати історії, які б надихали нас і рухали наш світ уперед. Але в наші дні він зосереджений лише на учнях Школи, які стали егоїстичними і відійшли на задній план. Саме тому я залишила посаду Декана. Перо більше не дбає за людей. Настав час Людині посісти його місце. Королю. Тому, хто може дати шанс на славу кожному.

Слова без зусиль вислизали з неї, ніби мали власне життя.

— Остання каблучка, що залишилася, належить Шерифу Ноттінгемському, якого не бачили після нападу під час страти Тедроса, — тиснув репортер із «Новин Ноттінгему». — Є хоч якась інформація щодо його місце- перебування або безпеки його каблучки?

— А ви не чули? Шериф одружується із Робіном Гудом, — грайливо озвалася Софі.

Натовп засміявся.

— А ви сама вірите в легенду про Єдиного Істинного Короля? — запитав представник «Глашатая Гамеліну». — Легенду про те, що Казкар залежить від рівноваги між Людиною та Пером. Балансу, який захищений, поки наші правителі носять каблучки. Поки вони носять ці персні, Людина та Перо мають спільний контроль. Кожен грає рівну роль у написанні долі. Але якщо Людина відмовиться від Пера, якщо всі сто правителів сплять свої персні і замість цього присягнуть на вірність королю... тоді рівновага зникне. Казкар втратить свої повноваження на користь нового короля.

— І це тільки справа часу! — кинула Софі. — Люди мають поклонитися Людині. А не Перу.

— Але що трапиться, коли Ріан стане цим Єдиним Істинним Королем? — на поліг «Оглядач Уті». — Левогрив стане новим Казкарем. Пером самого короля Ріана. Маючи владу Казкаря, він зможе використовувати це перо як меч долі. Він зможе написати, що йому заманеться, і це здійсниться. Він зможе знищити будь-кого, хто кине йому виклик. Він зможе знищувати цілі королівства...

— Єдине, що король Ріан може знищити, це набридливу пресу, — подражнила Софі, підморгуючи. — Крім того, як ви вже сказали, він має лише 99 кілець. Не 100.

Журналісти знову засміялися.

— Чого нам чекати від весілля? — запитала зубата жінка з «Королівської гнилі». — Я чула, що Рапунцель на своє весілля випустила в небо десять тисяч ліхтарів, а Білосніжка проїхалася з парадом лісових тварин.

Софі посміхнулася.

— Моє буде кращим, — вона підвелася з трону. — На цій ноті я залишу вас...

— Принцесо Софі, дайте коментар стосовно того, що заколотники, які грабують королівства, були не учнями Школи, а платними найманцями короля Ріана. А всі напади були підступом Короля Ріана, щоб обдурити правителів і змусити їх спалити каблучки?

Блакитна бальна зала затихла. Поступово натовп репортерів розступився навколо дівчини-підлітка, яка смоктала червоний льодяник. Її значок був написаний від руки і прикрашений сердечками.

«Кур'єр Камелота»

— Передавайте вітання Агаті від Беттіни, — посміхнулася дівчина.

Софі відчула, як команда стрілою вилетіла з рота:

— Арештуйте її!

Кей та четверо охоронців кинулися до Беттіни, витягнувши мечі...

Дівчина розчинилася в повітрі, залишивши по собі лише червоний льодяник, який упав на мармур і розлетівся на друзки.

Репортери напружено глипали, бальна зала наповнилася холодом...

— Очевидно, місцеві журналісти тепер стали фокусниками, — безтурботно прожебоніла Софі. — Подивимося, як поводитиметься наша маленька чаклунка, коли її та решту співробітників «Кур'єра» заарештують за брехню і зраду. Тепер, якщо ваша ласка, я маю готуватися до весілля.

Софі вибігла із зали. Щойно вона зробила крок назовні, до неї приєдналися дві сестри Містраль, заступивши з обох боків, наче вартові, супроводжуючи до палат королеви.

Помалу Софі відчула, як її хода сповільнюється, у голові легшає, відчуття цілі і напрямку зникає. Усі слова, які вона сказала пресі, тануть, неначе дим із димоходу.

Раптом Софі забула, звідки і куди вона прямує, ніби час обнулився.

Вона чула, як сестри гелготять: «Репортерів бачили у Путсі»... «Де Бетна»... «Дівчина скористалася заклинанням зникання»... «Їм хтось допомагає»... «Скажи Джапету»...

У мозку Софі засвербіло.

«Джапет... мені знайоме це ім'я».

Але думка розчинилась у тумані разом із іншими.

«Що зі мною? — Софі напружувала розум, намагаючись знайти якір, за який можна було би зачепитися. — Хто я? Що я тут роблю?». Спиною піднялося поколювання. Потім засвербіло у носі. Дівчина відчула запах лаванди... й огірків... На мить її зір став чітким, ніби вона перетнула те смарагдове світло, яке бачила у своїх очах... І знову її вразив головний біль, що розчавлював череп, але цього разу Софі опиралася, вчепившись у спогади, намагаючись утримати їх...

— Ця дівчина, Беттіна. Про що вона говорила? — видихнула Софі. — Що напади спланував...

Біль пронизав зуби й щелепу. Софі продовжила:

— І Агата... Вона сказала мені передати вітання Агаті... Ріан згадав це ім'я під час чарівновіщання... Агата... Вона зовсім не заколотниця! Вона моя подруга...

Сестри миттю підняли руки, різко покрутили ними у повітрі, ніби хотіли повернути гвинт...

У голові Софі вибухнув біль, разючий удар якого ранив так глибоко, що дівчина аж вигнулася на межі непритомності.

Сестри Містраль підхопили її, просуваючи вперед.

— Вам потрібен відпочинок, — сказала Алпа. — Зосередьтеся на весіллі, любонько. Щойно ви одружитесь з королем, ваша робота буде виконана.

— Після цього ви зможете відпочивати цілу вічність, — пробелькотіла Омеїда.

Сестри хитро глипнули одна на одну.

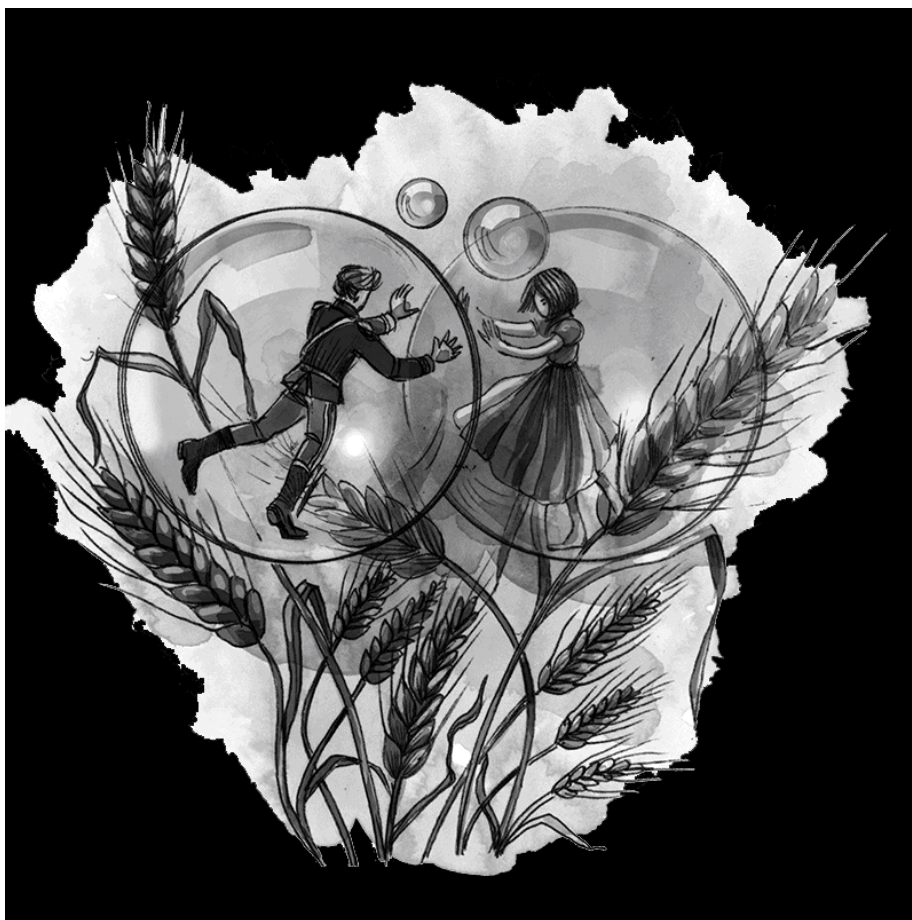
— Просто зосередьтеся на весіллі, — повторила Алпа.

«Весілля, — подумала Софі. — А потім я зможу відпочити».

«Зосередитися на весіллі».

Колючий біль ослаб, вона наповнилася благословенною полегкістю.

Так... весілля все виправить.

Таємна Школа

Тедрос і Агата стояли між двома могилами. Промінь згасаючого сонця вихопив каблучку на пальці принца, срібна поверхня виблискувала різьбленими символами, такими самими, як у Казкаря.

— Ця каблучка належить Камелоту, — приголомшено промовила Агата. — Твій батько не залишив би

її тобі, якби вона не належала тобі по праву. А це означає, що спадкоємець — ти, Тедросе. Таким він тебе виховав.

Тедрос глипнув на каблучку, прийнявши цю думку, а потім погляд його став різким, і принц зазирнув у вічі Агаті.

— Тож хто сидить на троні?

— Точно не спадкоємець, — відповіла його принцеса у пом'ятій чорній сукні. — Нам потрібно дістатися Камелота і показати людям, що Змій їх одурив. І одночасно не дати нашій найкращій подрузі одружитися із ним.

— Вона заслуговує на такого чоловіка, — пробурмотів Тедрос. — Вона вскочила у цю халепу, повертаючись до Ріана.

— Аби допомогти нам...

— Ми цього не знаємо.

— Я знаю, — твердо промовила Агата. — Ми повертаємось до Камелота. По твій трон. І мою подругу.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ